

יהודי צריך לבקש ולצעוק: "ונשאתני ממצרים!"

כאשר יהודי יודע ומרגיש שהגלות אינו מקומו האמיתי, ומה שנמצא בגלות הרי זה באופן עראי, אבל הוא מצדו חפץ לצאת מהגלות – מובן בפשטות שכאשר הקב"ה נותן ליהודים שטחים של ארץ ישראל מחזיק הוא בשטחים אלו בשתי ידיו, ואינו מוותר אפילו על "שעל" אחד! • משיחת עשרה בטבת – יהפך לשמחה – ה'תשמ"ג, אודות המצב בארץ הקודש • כולל הגהות כ"ק אד"ש מה"מ על השיחה שפורסמה בירחון "המאור"

ראויים לשמם – "ויחיי" – גם במצרים ("היום יום" – י"ח טבת).

וההוראה מזה:

גם כאשר בני ישראל נמצאים בגלות – ארץ מצרים ("כל המלכויות נקראות על-שם מצרים") מפני גזירת הקב"ה על כללות ענין הגלות – צריכים הם לגלות את הכוונה והתכלית שבענין הגלות – לעשות שם "בית תלמוד שמשם תצא הוראה", ועיי"ז – לאחד את כל בני הנמצאים בגלות, ברוח התורה, ועיי"ז התורה – כמודגש בהפטרורה "והיו לאחדים בידך", ביד יחזקאל הנביא (אליו באו "מוקני ישראל לדרוש את הוי"י").

וכפי שאחדות זו הודגשה ביותר בגלות מצרים – שבה היו כל בני ישראל (למקטנם ועד גדולם) מרוכזים ביחד בקירבת מקום – בארץ גושן שבמצרים, משא"כ בגלויות שלאח"ז (גלות בבל, מדי ופרס, יון ורומי) שנתפזרו בכמה וכמה ארצות.

וכאשר ההנהגה היא באופן האמור, – אזי נפעל הענין ד"יחיי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה", כמנין "טוב", כלומר, שגם ימי הגלות האחרונים נעשים כבר ימים טובים, וזוהי ההכנה לאמיתית הענין ד"ימים טובים" – כאשר יהפכו ימים אלו (ימי הצומות) לימים טובים וימי ששון ושמחה (רמב"ם סוף הלי תעניות).

ג. והנה, גם כאשר נמצאים במצרים בסוף זמן הגלות (במעמד ומצב ד"יחיי) עיי"ז הנהגה עיי"ז הוראת התורה ("בית תלמוד שמשם תצא הוראה") – חיו לחשוב שהגלות הוא המקום המתאים ליהודי

[לאחרי שדובר בארוכה אודות כללות ענין התענית – "מדרכי התשובה כו", ובפרט התענית דעשרה בטבת, "שבו סמך מלך בבל . . על ירושלים והביאה במצור ובמצוק" (רמב"ם הלי תעניות פי"ה הי"ב) – התחלת כללות ענין הגלות,

– כי סיבות ייז בתמוז וט' באב וצום גדלי' באו (בפשטות) כהמשך לביאת ירושלים במצור. וי"ל שזהו הטעם (לדעת האבודרהם הובא בב"י (טואו"ח סק"נ)) דרך ב"י בטבת נאמר "בעצם היום הזה" ורק הוא דוחה שבת – משא"כ ג' הני"ל – והתיקון לזה – עיי"ז אהבת ישראל ואחדות ישראל (מכיון שסיבת גלות האחרון הוא "מפני שהיתה בו שנאת חנם" (יומא ט, ב)), וכמודגש גם בהפטרורה דשבת פי ויגש (ערב עשרה בטבת) אודות אחדותם של יהודה ואפרים ל"עץ אחד",

– התייחס כ"ק אדמו"ר שליט"א להוראה נוספת הנלמדת מהקביעות דעשרה בטבת בשנה זו – ביום א' דפי ויחי].

א. בהתחלת פי ויחי נאמר: "ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה". וידוע הפי בזה ע"ד הרמז – שייז שנותיו המובחרות (ייז בגימטריא "טוב") חי יעקב אבינו בארץ מצרים (וראה בעה"ט עה"פ. וראה אוה"ת ויחי שנד, סע"א). וכביאור אדמו"ר הזקן בענין זה: מכיון ש"יאת יהודה שלח לפניו אל יוסף להורות לפניו גושנה" (ויגש מו, כח), "לתקן לו בית תלמוד שמשם תצא הוראה" (פרש"י עה"פ) – הנה עיי"ז לימוד התורה (לאסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא) וההנהגה בדרכי התורה אזי נעשים חיים

יעקב אבינו לא הסתפק בהבטחתו של יוסף "אנכי אעשה כדברך", אלא הוסיף לבקש ממנו "השבעה ליי" – הבטחה באופן של **שבעה**: – ורק **לקמן** בדברי פרעה (נ, ו) מוכרח רש"י לבאר הכרח השבעה ובאופן אחר – כי כאן פשוט הוא, כדלקמן –

וכמדובר כמה פעמים – כל סיפורי התורה אינם סיפורים בעלמא חייו, כי אם הוראות בנוגע להנהגה בפועל לכאורה מישראל (לא רק ל"יחידי סגולה"), ובכל הזמנים כולם, מכיון ש"התורה היא נצחית"

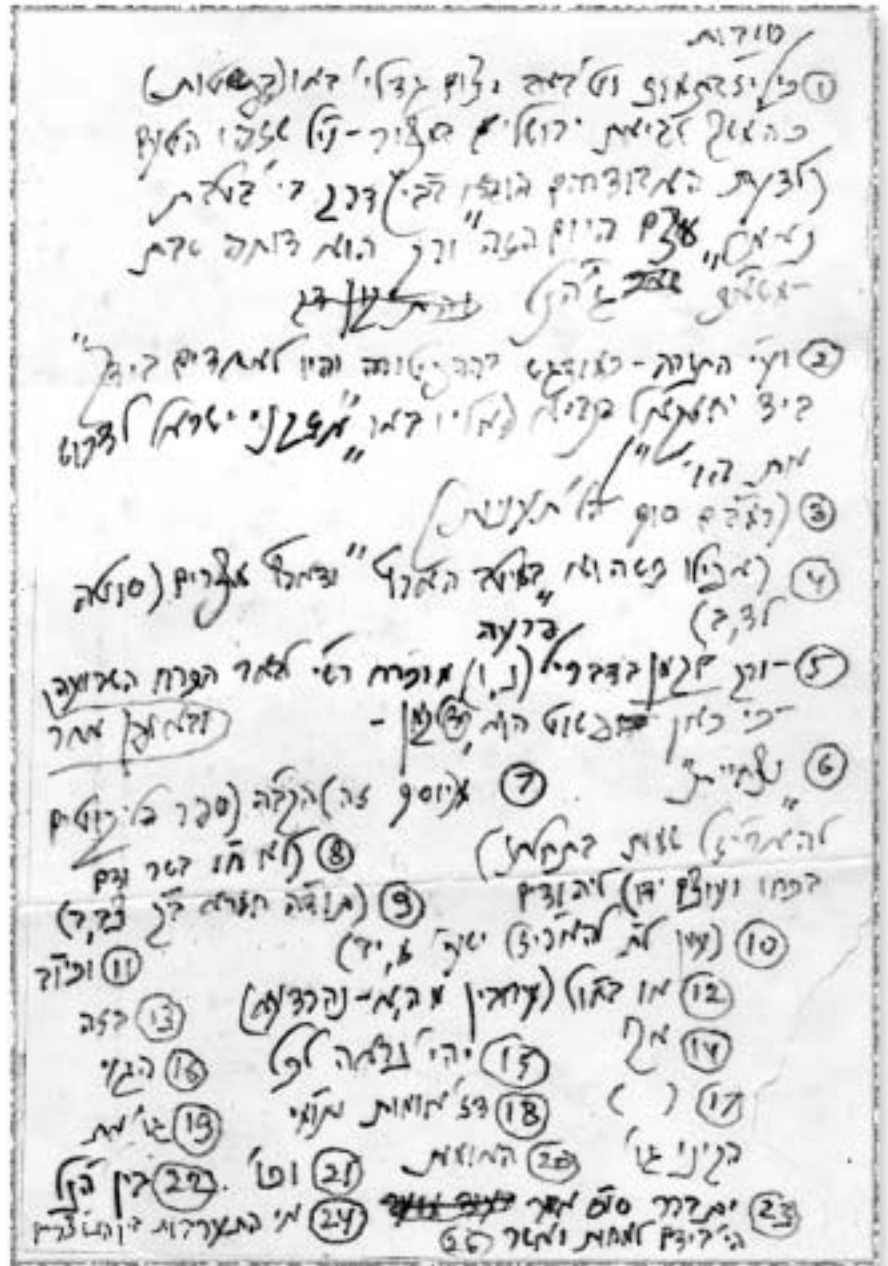
יהודי צריך לבקש ולצועק להקב"ה "נצחית", ללא הרף – "ונשאתני ממצרים!" הוא נמצא אמנם במעמד ומצב ד"ויחי", לומד תורה ומקיים מצוות, נותן צדקה וכו' – אבל הגלות אינו מקומו ומעמדו ומצבו האמיתי, ולכן מבקש הוא (מיוסף זה) הקב"ה (ספר הליקוט) להאריז"ל שמות בתחלתו) – "ונשאתני ממצרים!" רצונו לצאת מהגלות!!

ואינו מסתפק בזה שכתוב בספרים אודות ביאת משיח והגאולה העתידה, אלא הוא בעצמו מבקש מהקב"ה – ללא הרף – על ענין הגאולה: "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים!" וגם לאחר שביקש זאת בתפלת מנחה, הרי בתפלת מעריב שלאח"כ (בסמיכות זמן) חוזר הוא ומבקש על ענין הגאולה, וכן הלאה. כלומר: הוא מבקש ללא הרף – "ונשאתני ממצרים!"

והדיוק בזה הוא – "ונשאתני ממצרים" לשון המורה על ענין של עלי, מכיון שדוקא ע"י ירידת הגלות נפעל עילוי גדול ביותר – כיתרון האור מן החושך. וע"י שאמר הקב"ה ליעקב אבינו בקשר עם ירידתו למצרים – "ואנכי אעלך גם עלה" (ויגש מו, ד), כלומר, שע"י הירידה למצרים נפעל עילוי גדול ביותר – ב"עליות" אעלך גם עלה."

ג. והנה, כאשר יהודי יודע ומרגיש שהגלות אינו מקומו האמיתי, ומה שנמצא בגלות ("בנים שגלו מעל שולחן אביהם") הרי זה באופן **עראי**, מכיון שהוא **מוכרח** לקיים את רצונו של הקב"ה ששלחו בגלות למשך זמן מסויים (ואינו רוצה למרוד חייו בהקב"ה), אבל הוא מצדו חפץ לצאת מהגלות ("ונשאתני ממצרים") – הרי מובן בפשטות שכאשר הקב"ה נותן (לא חייו בשר ודם בכחו ועוצם ידו) ליהודים שטחים של ארץ ישראל (עוד בהיותו בגלות) מחזיק הוא בשטחים אלו **בשתי ידיו** (וראה תוד"ה חמרא ב"ק צב, ב), ואינו מוותר אפילו על "שעל" (עיין ל"ת להאריז"ל ישעי' מ, יב) אחד!

ישנו אמנם הענין ד"לא יעלו בחומה כו"י,

המכפלה), ועד שביקש ממנו "השבעה ליי": יעקב אבינו לא הסתפק בזה שיוסף בנו יבין מעצמו (ובפרט בהיותו "בן זקונים") שאין מתאים לקברו במצרים בה בשעה שישנה "מערת המכפלה" [ובפרט שמספר המקומות ב"מערת המכפלה" היו מתאים בדיוק לדי זוגות – עד ליעקב ולאח, ואף שיוסף לא היו זקוק לזירוז מיוחד בענין זה, שלח יעקב לקרוא ליוסף (מבלי להתחשב בכבוד המלכות) וביקש ממנו "אל נא תקברני במצרים... ונשאתני ממצרים", ויתירה מזו:

(אפי' כשהוא "במיטב הארץ" ודארץ מצרים (סוטה לד, ב)), יהודים בגלות הם במעמד ומצב ד"בנים שגלו מעל שולחן אביהם!" ולכן, כל זמן שיהודי נמצא עדיין במצרים הרי הוא מכריז וצועק ללא הרף: "ונשאתני ממצרים!!" – מה יש ליהודי להיות במצרים?!

וכמדוגש בסיפור שבהתחלת פרשת ויחי – שיעקב אבינו שלח לקרוא ליוסף, וביקש ממנו: "אל נא תקברני במצרים... ונשאתני ממצרים וקברתני בקבורתם" (במעת

כלומר, שאין למהר להשיג את כל שטחי ארץ ישראל ע"י ענין של כח – כי על זה נאמר "לא בחיל ולא בכח כי אם ברוחי גוי", כלומר, שצריכים לעסוק בביטול הענין ד"חטאינו", ובדרך ממילא יתבטל כללות הענין ד"גלינו מארצנו", ואז יקבלו בניי – מהקב"ה – את כל ארץ ישראל בשלימותה, ללא ענין של מלחמה וכיו"ב.

אבל כאשר מדובר אודות שטחי ארץ ישראל שהקב"ה כבר נתנם לבני ישראל – מחזיקים בני ישראל בשטחים אלו **בשתי ידיים**, ואינם מוותרים מאומה!

וכמו כן בנוגע לשטחים דחוץ לארץ הקשורים ונוגעים לבטחונם של יהודים הנמצאים בארץ ישראל או בחו"ל (עירובין מה, א – נהרדעא) – שאין לוותר ח"ו על שטחים אלו, מכיון שוויתור כזה כרוך עם ענין של סכנה ופקוח נפש, ואדרבה: מכיון שישנו חשש ש"משם תהא הארץ נוחה ליכבש לפניהם" – אזי "יוצאים עליהם בכלי זיין ומחללין עליהם את השבת" ("עד רדתה – אפילו בשבת"), וכל זה – אפילו כאשר מדובר אודות נכרים שצרו על עירות ישראל "על עסקי תבן וקש" בלבד, ולא רק כאשר צרו בפועל, אלא אפילו כאשר ישנה שמועה שהם "ממשמשים לבוא" (שו"ע או"ח ששכ"ט ס"ו).

וכאשר יהודים מתנהגים ע"פ הוראת השו"ע, ועומדים בזה בכל התוקף – אזי נופל **פחד** על אומות העולם, וכמ"ש "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך **ויראו ממך**", ואז – אינם מנסים אפילו לפגוע ביהודים ח"ו, **ואדרבה**: "בשבעה דרכים **ינוסו** לפניך". כלומר, שהם **יברחו** משטחי ארץ ישראל ומהשטחים הקשורים לבטחונה של ארץ

כאשר יהודים

מתנהגים על-פי הוראת

ה ש ו ל ח נ - ע ר ו ך ,

ועומדים בזה בכל

התוקף – אזי נופל

פחד על אומות העולם,

ואז – אינם מנסים

אפילו לפגוע ביהודים

ח"ו, ואדרבה: "בשבעה

דרכים ינוסו לפניך"

ישראל, ותועלת הדבר תהי' גם עבורם – עבור האינם יהודים, ואפילו עבור "מחבלים", שגם הם לא יפגעו, מכיון ש"בשבעה דרכים ינוסו לפניך"! וזוהי הדרך **היחידה** להשכנת שלום אמיתי!

ד. ומכיון שישנם יהודים **שהכניסו את עצמם** לגלות פנימית ועמוקה ביותר (הן בין אלו הנמצאים בחוץ לארץ, והן בין אלו הנמצאים בארץ הקודש) – "רגש נחיתות" ו"פחד איום" כלפי גוים ו"גוישקייט", וכתוצאה מכך מתנהגים הם היפך רצון ה'

והיפך התורה בכל הקשור לבטחונה של ארץ ישראל [ואין להאריך בזה, מכיון שזהו זמן שצריכים לדבר אך בטובתן של ישראל] – הנה גם יהי' ש"יערה עליהם רוח ממרום" ויתחילו לצעוק "ונשאתני ממצרים", כלומר, שיבקשו מהקב"ה שיוציאם ויגביהם מהמצרים וגבולים הנ"ל!

ולא זו בלבד שמכאן ולהבא יפסיקו לפחד מפני "גוישקייט", אלא אדרבה: יהי' נראה לכל שמכיון שיהודים מתנהגים עפ"י רצונו של הקב"ה, הנה גם בהיותם בזמן הגלות ובארצות הגלות – נעשים הם הייבעל-בתיים" האמיתיים על המציאות כולה, וכמבואר בירושלמי (נדרים פ"ו ה"ח) עה"פ "לא-ל גומר עלי", שכאשר יהודי פוסק – ע"פ השו"ע – אודות ענין הקשור עם מציאות העולם, נפעל כן במציאות העולם, ובנדו"ד – כאשר יהודי פוסק – ע"פ שו"ע – שהגוי צריך להתנהג כך, הרי הגוי מתנהג כן בפועל, מכיון ש"מזלי חזי"!

ועד שהקב"ה ממלא את בקשת בניי – "ונשאתני ממצרים" – ומוציא את כל בניי מהגלות, בחסד וברחמים, בקרוב ממש, ובאופן ד"ארו עם ענני שמיא", ומביאם לארצנו הקדושה כפי שהיא בשלימותה, ובתכלית השלימות – "כי ירחיב ה' אלקיך את גבולך", כלומר, שבניי מקבלים מאת הקב"ה – מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה – את כל השטחים השייכים לארץ ד' אומות ותיכף ומיד דעשר אומות, כולל "קיני קניזי וקדמוני", כפי שהבטיח הקב"ה ב"ברית בין הבתרים" (שבה נגזרה גם גזירת הגלות) – "לזרעך נתתי את הארץ הזאת גו' את הקיני גו'".

הסיפורים המובחרים ביותר

על רבותם נשיאנו!

מדוע שלא יהיה לך אותם בבית?

חסידי. מרתק. מרגש. סוחף. מלהיב.

ניתן להשיג בכל חנויות הספרים החב"דיות